

Книга Даниїла — номер сто вісімдесят шість

Обітниця Паніума: Остаточне запечатання й одкровення опівнічного крику

Jeff Pippenger

2024-04-16

У Паніумі, який був Кесарією Філіпповою, що відповідає віршам з тринадцятого по п'ятнадцятий в одинадцятому розділі книги Даниїла, що є історією, у якій республіканські та протестантські роги виконують загадку буття восьмим, що є із семи, що є історією, у якій Печатка Божа назавжди вкарбовується на ста сорока чотирьох тисячах, і історією приходу послання Опівнічного Крику, Христос дав обітницю Своему народові останніх днів.

І Я також кажу тобі: ти — Петро, і на цьому камені Я збудую Церкву Мою; і брами аду не здолають її. І дам тобі ключі Царства Небесного: і що зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небесах; і що розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небесах. Матвія 16:18, 19.

Період запечатування, що почався 11 вересня 2001 року, коли величні будівлі Нью-Йорка було зруйновано, і який завершиться невдовзі, з настанням недільного закону, був задуманий Альфою й Омегою. Остання частина цього періоду повторює його найпершу. 11 вересня 2001 року Господь повернув Свій народ до стародавніх стежок, де, серед інших істин, вони відкрили «сім часів», так само, як це було знайдено за днів царя Йосії. Тоді почав накрапати пізній дощ, і розпочався випробувальний процес, який спричинив поділ поклонників на два класи.

На виконання другого розділу книги Авакума були відкриті дві священні таблиці, і вони стали емблемою того історичного періоду. Не менш важливо, що почалася «дискусія» другого розділу Авакума між методологією «рядок на рядок», яка є методологією пізнього дощу, і методологією відступницького протестантизму, яку поступово приймав адвентизм, починаючи з бунту 1863 року.

Ісус пообіцяв, що дасть Своему народові останнього часу «ключі Царства», і, роблячи це, вказує на правильну біблійну методологію, яка містить необхідні пророчі ключі, щоб розпізнати, утвердити та проголосити звістку Північного Кличу та Гучного Кличу.

Ті, хто спілкуються з Богом, ходять у світлі Сонця Праведності. Вони не ганьблять Свого Викупителя, псуючи свій шлях перед Богом. На них сяє небесне світло. Коли вони наближаються до завершення історії цієї землі, їхнє пізнання Христа та пророцтв, що стосуються Його, значно зростає. Вони мають безмежну цінність в очах Бога, бо вони в єдності з Його Сином. Для них Боже Слово має надзвичайну красу й принаду. Вони бачать його важливість. Істина відкривається їм. Вчення про втілення овіяне м'яким саявом. Вони бачать, що Писання є ключем, який відмикає всі таємниці й розв'язує всі труднощі. Ті, хто не бажали прийняти світло й ходити у світлі, не зможуть

зрозуміти таємницю благочестя, але ті, хто не вагалися взяти хрест і піти за Ісусом, побачать світло в Божому світлі. The Southern Watchman, 4 квітня 1905 р.

Ті, кого представляє Петро, тобто сто сорок чотири тисячі, — це ті, хто приймає Лаодикійську вістку, що надійшла 11 вересня 2001 року і від липня 2023 року знову повторюється. Лаодикійська вістка, що надійшла 1856 року, була поглибленням пізнання «семи разів», і коли Христос зводить до купи мертві кості, а потім оживляє їх, вони переходять від лаодикійського руху третього ангела до філадельфійського руху ста сорока чотирьох тисяч. Цей перехід здійснюється Словом Христа, бо вони освячені Його Словом, і Його Слово є «істиною», і Його Слово є «ключем», що відмикає Його Слово.

І ангелові церкви у Філадельфії напиши: Так говорить Святий, Істинний, Той, Хто має ключ Давидів, Хто відчиняє — і ніхто не зачинить, і зачиняє — і ніхто не відчинить: Я знаю твої діла: ось Я дав перед тобою відчинені двері, і ніхто не може їх зачинити; бо хоч маєш малу силу, та зберіг Моє слово і не відкрікся Мого Імені. Об'явлення 3:7–8.

Методологія "рядок за рядком" є ключем, який Христос пообіцяв Своему народові останніх днів у битві біля "брам". "Брама" — це церква.

І Яків прокинувся зі сну й сказав: Справді Господь є на цьому місці, а я того не знав. І він злякався й сказав: Яке страшне це місце! Це не що інше, як дім Божий, і це — ворота небесні. Буття 28:16–17.

Битва при брамах означає релігійні битви, що відбуваються між істиною та оманю, а омана релігії Греції є брамою пекла, а релігія відступницького лаодикійського адвентизму також є брамою. Лаодикійська адвентистська брама означає місце, де сповнюється суперечка Аввакума.

Того дня Господь Саваот буде вінцем слави й діадемою краси для решти Його народу, і духом суду — для того, хто сидить на суді, і силою — для тих, хто повертає битву до брами. Та й вони збочили від вина і від міцного напою збилися з дороги; священник і пророк збочили від міцного напою, вином поглинуті, від міцного напою збочили; у видінні помиляються, у суді спотикаються. Бо всі столи повні блювотини й нечистоти, так що немає чистого місця. Кого ж Він навчить знання? і кого дасть зрозуміти учення? тих, що відлучені від молока, відняті від грудей. Бо припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, і там трохи: Бо заїкуватими устами й іншою мовою говоритиме Він до цього народу. Кому Він казав: Оце спочинок, дайте втомленому спочити; і це — освіження; та вони не хотіли слухати. Та слово Господнє було для них: припис на припис, припис на припис; рядок на рядок, рядок на рядок; тут трохи, і там трохи; щоб вони йшли та падали навznak, і розбивалися, і потрапляли у сіті, і були взяті. Тому слухайте слово Господнє, ви насмішники, що правите цим народом, який у Єрусалимі. Ісаїя 28:5-14

Ключі царства — це слова Писання, які дані Божому народові останніх днів Словом.

Є істини у слові, які, немов жили дорогоцінної руди, приховані під поверхнею. Прихований скарб відкривається тоді, коли його шукають, як рудокоп шукає золото й

срібло. Доказ істинності Божого слова — у самому слові. Святе Письмо — ключ, що відкриває Святе Письмо. Глибокий зміст істин Божого слова розкривається нашому розумові Його Духом.

Біблія є великою книгою уроків для учнів наших шкіл. Вона навчає усієї волі Божої щодо синів і дочок Адама. Вона є правилом життя, навчаючи нас характеру, який ми повинні сформувати для майбутнього життя. Нам не потрібне тьмяне світло традиції, щоб зробити Писання зрозумілим. Так само можна було б припустити, що полуденне сонце потребує мерехтливого світла земних смолоскипів, аби примножити свою славу. Висловлювання священика й проповідника не потрібні, щоб урятувати людей від омани. Ті, хто звертаються до Божественного Оракула, матимуть світло. У Біблії кожен обов'язок викладено ясно. Кожен даний урок зрозумілий. Кожен урок відкриває нам Отця і Сина. Слово здатне зробити всіх мудрими на спасіння. У Слові наука спасіння ясно відкривається. Досліджуйте Писання, бо вони є голосом Божим, що промовляє до душі. Свідчення, том 8, 157.

Ключі, які Христос дав церкві останніх днів, мають ту саму силу, яку мали тоді, коли їх було дано Петрові.

Петро висловив істину, яка є підвалиною віри Церкви, і Ісус тепер вшанував його як представника всього зібрання віруючих. Він сказав: «Я дам тобі ключі Царства Небесного; і що зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небі; і що розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небі».

«Ключі Царства Небесного» — це слова Христа. Усі слова Святого Писання — Його, і вони тут мають на увазі. Ці слова мають владу відчиняти й зачиняти небо. Вони визначають умови, за яких людей приймають або відкидають. Отже, служіння тих, хто проповідує Боже слово, є пахощами життя на життя або смерті на смерть. Їхня місія обтяжена вічними наслідками». Бажання віків, 413.

Сила, що проявляється через Його слова, коли її передають у руки людей, ґрунтується на принципах, викладених у Його слові. Найпростішим, мабуть, і, можливо, найглибшим є те, що істина утверджується на підставі свідчення двох.

"Ще одним тяжким злом, що виникло в церкві, було те, що брати зверталися до суду один проти одного. Було передбачено достатні засоби для вирішення труднощів серед віруючих. Сам Христос дав чіткі настанови, як слід вирішувати такі справи. 'Коли брат твій згрішить проти тебе, — радив Спаситель, — піди й вкажи йому його провину між тобою та ним наодинці; якщо він послухає тебе, ти придбав свого брата. Але якщо не послухає, візьми з собою ще одного чи двох, щоб устами двох або трьох свідків було підтвержене кожне слово. А якщо не послухає їх, скажи церкві; а коли не послухає й церкви, нехай буде тобі як язичник і митар. Істинно кажу вам: що тільки зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі; і що тільки розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі.' Матвія 18:15–18." Дії апостолів, 304.

Існує щонайменше три географічні свідки періоду, коли сто сорок чотири тисячі запечатаються під час крику опівночі. Пам'ятаючи, що під час крику опівночі вже надто пізно, щоб придбати олію, ми знаходимо географічне свідчення таборового зібрання в Ексетері, яке дає ілюстрацію того моменту, коли Божий народ останніх днів запечатується, і ми знаходимо цю істину, представлену географією Кесарії Філіппової, а також свідченням битви при Паніумі, у віршах з тринадцятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу книги Даниїла. Можливо, не зовсім коректно називати цих трьох свідків географічними, але я вживаю цей термін, тому що географія безперечно є частиною контексту в Ексетері та Кесарії Філіпповій. Ісус розміщує Петра в межах пророчої географії, в якій у останні дні опиняються сто сорок чотири тисячі. Потім Він дає повеління.

І дам тобі ключі Царства Небесного: і що б ти не зв'язав на землі, буде зв'язане на небі; і що б ти не розв'язав на землі, буде розв'язане на небі. Тоді Він наказав своїм учням, щоб вони нікому не казали, що Він — Ісус Христос. Відтоді Ісус почав відкривати своїм учням, що Йому слід іти до Єрусалима, і багато постраждати від старших, первосвящеників та книжників, і бути вбитим, і третього дня воскреснути. Тоді Петро, відвівши Його вбік, почав докоряти Йому, кажучи: Змилуйся над Собою, Господи; хай цього не станеться з Тобою. А Він, обернувшись, сказав Петрові: Відійди позад Мене, сатано; ти Мені на заваді, бо думаєш не про Боже, а про людське. Матвія 16:19-23.

Слово «Exeter» — це назва міста в графстві Девон в Англії. Його етимологію можна простежити до давньоанглійської, де воно було відоме як «Exanceaster» або «Execestre». Вважається, що назва походить від давньоанглійських слів «Exe» (що стосується річки Екс, на якій розташоване місто) та «ceaster» (яке означає «римський форт» або «місто, обнесене стінами»). Отже, «Exeter» означає або «форт на річці Екс», або «місто, обнесене стінами, біля річки Екс». Географія, пов'язана з приходом і звершенням Опівнічного крику в історії міллеритів, окреслює місце, де була вода, що символізувала виливання Святого Духа, і момент, коли Бог піднімав військо, щоб проголосити вістку світові; Сестра Вайт повідомляє, що ця вістка поширювалася, мов «припливна хвиля». Припливна хвиля — це не просто річкова вода, це вода, яка є надзвичайно потужною.

Історія міллеритів була виконанням притчі про десять дів, і коли сто сорок чотири тисячі будуть доведені до завершення часу запечатання, вони повторять віхи, визначені на початку часу запечатання, а також історію табірного зібрання в Екстері. Ангел зійде з випробувальною вісткою, яку потрібно буде з'їсти. Та вістка приведе до підвалин, і вона зіткне два класи з «сім разів» у Левіті 26. Воно включатиме Об'явлення Ісуса Христа, яке представлено Петром як прийняття того, що Ісус був помазаний як Христос, коли божественний символ зійшов у вигляді голуба, типологічно вказуючи на 11 вересня 2001 року. Воно включатиме розуміння, що Ісус є божественним Сином Божим, а також що, прийнявши на Своє божественне єство плоть палого людства, Він є також Сином Людським.

Ці істини породять два класи поклонників, як це сталося після 11 вересня 2001 року. Два класи були представлені на таборових зборах в Ексетері, бо на тих таборових зборах стояв

намет, встановлений групою з Ватертауна, яка відкинула звістку Опівнічного крику, як її представив Самуель Сноу. Вони проводили фальшиві зібрання, які були такими гучними й емоційними, що керівники зібрань Сноу пішли до них і сказали їм, щоб вони стихли. На таборових зборах виявилися два класи, і обидва заявляли про свій зв'язок із водою, але один був фальшивкою і представляв нерозумних, що були без оливи. Група в наметі в Ексетері була тим військом, яке було містом-фортецею, бо вони символізували мертві сухі кості Єзекіїля, які від звістки Опівнічного крику піднімаються як могутнє військо.

У тій історії, де проявляються ці дві групи, Петро представляв обидві. Його визнання, в якому він проголосив Ісуса Христом і Сином Божим, було натхнене Святим Духом, бо Христос прямо сказав йому: «Плоть і кров не відкрили тобі цього, але Мій Отець, що на небі». Коли ж Ісус сповістив учням про хрест, Петро, не маючи тоді впливу Святого Духа, відвів Христа вбік і став докоряти Йому, кажучи: «Змилуйся над Собою, Господи; хай цього не станеться з Тобою». Але Він, обернувшись, сказав Петрові: «Відійди від Мене, сатано; ти Мені спокуса; бо ти думаєш не про Боже, а про людське».

Емоційний вибух Петра узгоджувався з емоційним поклонінням, що відбувалося в наметі у Ватертауні, коли Самуель Сноу проголошував вістку Опівнічного кличу. На цьому рівні Петро уособлює тих, хто є кандидатами на те, щоб бути серед ста сорока чотирьох тисяч. Ці кандидати уособлюють клас, що має елей — тобто Святого Духа; цей елей є і вісткою, і характером, тоді як іншому класу бракує елею. У контексті Кесарії Філіппової Христос почав розкривати, «що йому належить іти до Єрусалима, і багато постраждати від старших, первосвящеників і книжників, і бути вбитим, і третього дня воскреснути».

Розчарування учнів, коли ті події справді сповнилися на хресті, — це історія, яку сестра Вайт використовує, щоб проілюструвати розчарування 22 жовтня 1844 року, а також розчарування ізраїльтян під час переходу через Червоне море, коли на них насувалося військо фараона, а перед ними були води моря. Усі ці свідчення вказують на недалеке запровадження недільного закону, а одкровення віршів 13–15 одинадцятої глави Даниїла свідчить про події, що ведуть до того недільного закону. Таким чином вони також представляють «частину пророцтва Даниїла, що стосується останніх днів».

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Ретельне вивчення типів і антитипів привело до висновку, що розп'яття Христа сталося саме того дня в річному циклі обрядів, даних Ізраїлеві, коли приносили в жертву пасхального ягня. Чи ж не мало б очищення святилища, зображене прообразом у Дні Спокути — що припадає на десятий день сьомого місяця, — так само відбутися саме того дня в році, який відзначався в прообразі? (див. *The Great Controversy*, 399). Це, згідно з істинним Мойсеєвим літочисленням, було б 22 жовтня. На початку серпня 1844 року на табірному зібранні в Ексетері, штат Нью-Гемпшир, було висунуто цей погляд, і його прийняли як дату виконання пророцтва про 2300 днів. Притча про десятьох дів у Матвія 25:1–13 набула особливого значення — зволікання жениха, очікування й задрімання тих, що чекали весілля, крик опівночі, зачинення дверей тощо. Звістка про те, що Христос прийде 22 жовтня, стала відома як «опівнічний клич». «“Опівнічний

клич”, — писала Еллен Уайт, — “був проголошений тисячами віруючих”.» Вона додала:

'Мов припливна хвиля рух [сьогомого місяця] пронісся країною. Від міста до міста, від села до села, і у віддалені сільські місцевості він поширювався, аж поки очікуючий народ Божий повністю не пробудився.-Велика боротьба, 400.'

Швидкість, з якою поширювалося повідомлення, описана авторами, яких цитує Л. Е. Фрум:

'Бейтс залишив запис про те, що Ексетерське послання 'летіло, мовби на крилах вітру.' Чоловіки й жінки поспішали залізницею та водою, диліжансами й верхи на конях, з пакунками книжок і паперів, розповсюджуючи їх так 'щедро, як осіннє листя.' Вайт сказав: 'Праця, що стояла перед нами, полягала в тому, щоб летіти в кожен куточок того широкого поля, бити на сполох і будити дрімаючих.' І Велком додає, що рух прорвався, немов води, випущені з греблі. Поля стиглого зерна залишали стояти незжатими, а дозрілу картоплю — невикопаною в землі. Пришестя Господнє було близько. На такі земні речі тепер не було часу.-The Prophetic Faith of Our Fathers, Vol. IV, p. 816.

Як очевидиця і учасниця руху, Еллен Вайт описала характер роботи, що стрімко прискорювалася:

'Віруючі бачили, як були усунені їхні сумніви й сум'яття, і надія та мужність оживляли їхні серця. Справа була вільна від тих крайнощів, які завжди виявляються, коли є людське збудження без керівного впливу слова і Духа Божого.... Воно мало ті риси, які характеризують діло Боже в усі віки. Було небагато екстатичної радості, але радше глибоке дослідження серця, визнання гріха і відречення від світу. Підготовка до зустрічі з Господом була головним тягарем для страждених душ....

'З-поміж усіх великих релігійних рухів від апостольських часів жоден не був вільнішим від людської недосконалості та підступів сатани, ніж рух осені 1844 року. І тепер, після спливу багатьох років [1888], усі, хто брав участь у тому русі та твердо стояв на платформі істини, досі відчують святий вплив того благословенного діла і свідчать, що воно було від Бога.—Там само, 400, 401.'

Попри свідчення діла, що ширилося країною й залучало тисячі до спільності Другого Пришестя, а також близько двохсот служителів із різних церков, об'єднаних у поширенні цієї вістки, [Див. С. М. Maxwell, Tell it to the world, сс. 19, 20.] протестантські церкви загалом відкинули її й вдавалися до всіх наявних у них засобів, щоб перешкодити поширенню віри в скоріе Пришестя Христа. Ніхто не наважувався згадувати під час богослужіння надію на скоріе Пришестя Ісуса, але для тих, хто очікував цієї події, усе було зовсім інакше.

Еллен Вайт розповіла, як це було:

'Кожна мить здавалася мені дорогоцінною і вкрай важливою. Мені здавалося, що ми робили справу для вічності, і що недбалі та байдужі перебували у найбільшій небезпеці. Моя віра була незатьмареною, і дорогоцінні обітниці Ісуса ставали для мене особистими....

'З ретельним дослідженням сердець і смиренним визнанням ми молитовно підійшли до часу очікування. Щоранку ми відчували, що нашою першою справою було здобути свідчення того, що наше життя є праведним перед Богом. Ми усвідомлювали, що якщо ми не зростаємо у святості, то неминуче відступаємо. Наша турбота один про одного зростає; ми багато молилися разом і один за одного.

"Ми збиралися в садах і гаях, щоб спілкуватися з Богом і підносити Йому наші прохання, відчуваючи виразніше Його присутність, коли нас оточували Його природні творіння. Радощі спасіння були для нас потрібнішими, ніж їжа й пиття. Якщо хмари затьмарювали наш розум, ми не сміли відпочивати чи спати, доки їх не змітало усвідомлення нашої прийнятності перед Господом.-Життєві нариси Джеймса Вайта та Еллен Г. Вайт (1880), 188, 189." Артур Вайт, Біографія Еллен Вайт, том 1, 51, 52.